

ทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย

อัจฉรา วงศ์โสธร

เสาวภา จิงพัฒนาพงษ์

ความสำคัญของปัญหา

การเรียนแต่ละสาขาวิชาแต่ละระดับ ผู้เรียนต้องอาศัยทักษะในการเรียนเป็นเครื่องช่วยในการเรียนรู้และค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น ทักษะในการใช้พจนานุกรม การใช้ห้องสมุด การจกรายงานการหาใจความสำคัญจากการอ่าน การมีกิจนิสัยในการเรียนที่ดี ฯลฯ ในประเทศไทยการเรียนการสอนทักษะในการเรียนมีน้อยมาก ควรที่สถาบันการศึกษาต่าง ๆ จะให้ความสนใจจัดการฝึกทักษะในการเรียนให้กับนักศึกษาตั้งแต่แรกเริ่มโดยใช้วิธีที่เหมาะสมกับระดับความรู้เนื้อหาวิชาและวัยของนักศึกษา

ในการเรียนภาษา เช่น ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญยิ่งในประเทศไทย การฝึกทักษะในการเรียนภาษาต่างประเทศจะเป็นการวางพื้นฐานให้การเรียนภาษามีคุณภาพและบรรลุจุดหมายได้ที ความไม่สำเร็จและความสิ้นเปลืองทางการศึกษาก็จะถูกขจัดไปได้

วัตถุประสงค์

การวิจัยเรื่องทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- สร้างและปรับปรุงแบบทดสอบวัดทักษะในการเรียนเพื่อใช้กับนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษา
- ศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะในการเรียนประเภทต่าง ๆ กับคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาต่าง ๆ

3. ศึกษาอำนาจของการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยใช้ทักษะในการเรียนเป็นทำนาย
4. ศึกษาเปรียบเทียบทักษะในการเรียนของนักศึกษาที่อยู่ในสถาบัน การศึกษาซึ่งอยู่ในภาคต่างๆ ว่ามีระดับทักษะแตกต่างกันหรือไม่
5. ศึกษาเปรียบเทียบทักษะในการเรียนของนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ ดนตรี และอนุบาลว่าจะแตกต่างกันหรือไม่
6. ศึกษาเปรียบเทียบคะแนนบรรทัดฐานของทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย และกลุ่มอ้างอิงที่เป็นนักศึกษชาวอเมริกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. คาดว่าจะได้แบบทดสอบมาตรฐานวัดทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย
2. คาดว่าจะทราบถึงความสัมพันธ์และอิทธิพลของทักษะในการเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาไทย
3. คาดว่าจะสามารถกำหนดคะแนนบรรทัดฐานทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษาไว้เพื่อการศึกษาเปรียบเทียบได้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ทำกับกลุ่มประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาปีที่ 1 ของวิทยาลัยครู 4 แห่งในภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันตกและนิสิตปีที่ 1 ในคณะเศรษฐศาสตร์ และครุศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในภาคต้นของปีการศึกษา 2524

ทักษะในการเรียน

ทักษะในการเรียนเป็นองค์ ประกอบสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาโดยช่วยให้มีวิธีเสาะแสวงหาความรู้ในสาขาวิชาและปรับปรุงการเรียนของตนให้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยผู้สอนให้กำหนดเป้าหมายของการวัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนด้วย M. Johnson (1977) ได้วิเคราะห์ทักษะในการเรียนไว้ว่าเป็นทักษะรวม (integrated skills) หรือมหัพภาค (macro skills) เพราะเป็นทักษะรวมหลาย ๆ ทักษะไม่ใช่ทักษะเดี่ยว (unitary skill) ทำนองเดียวกับทักษะทางภาษา คือ การฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล ก็เป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กัน

อาจแบ่งเป็น 2 ทักษะมาลาซึ่งเป็นทักษะรวม คือ ทักษะมาลาเสียง (oral mode) และทักษะมาลาตัวอักษร (graphic mode)

Johnson ได้รายงานการวิเคราะห์ทักษะในการเรียนรวมไว้กับทักษะในการหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อการอ้างอิง (reference skills) ซึ่งนักวิชาการหลายคน เช่น Yorkey (1970) และ Wallace (1980) ถือว่า reference skills คือ study skills ประเภทหนึ่ง Johnson ได้กำหนดทักษะในการเรียนว่าประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ ดังต่อไปนี้

1. ทักษะในการจดงานและถอดใจความหาความหมายของรายงานประกอบด้วย
 - 1.1 การถอดความ (paraphrase) และการแปล (translation)
 - 1.2 การย่อความ (summary)
 - 1.3 การเขียนแบบไม่เป็นทางการ (informal writing)
 - 1.4 การอ่านบันทึกรายงาน การขยายความบันทึกรายงาน โดยใช้ความจำเสริมต่อ
 - 1.5 การเขียนอย่างมีแบบแผน (formal writing)
2. ทักษะในการเปรียบเทียบ (compare) และเปรียบเทียบ (contrast) ประกอบด้วย
 - 2.1 การอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 2.2 การสรุปข้อเท็จจริง
 - 2.3 การประมวลข้อมูลต่าง ๆ เข้าเป็นรายงานที่กระชับรัด
 - 2.4 การจดงานให้นำอ่านและสมเหตุสมผล
 - 2.5 การเขียนรายงานเรียบเรียงการเปรียบเทียบ
3. ทักษะในการตีความข้อมูลที่เป็นตัวเลขหรือสัญลักษณ์ ประกอบด้วย
 - 3.1 การวิเคราะห์ตารางตัวเลข และสัญลักษณ์ และการสังเคราะห์ข้อเท็จจริงที่ได้
 - 3.2 การรู้ถึงเหตุและผล แนวโน้ม ความสัมพันธ์เชิงเหตุผล การตีความและขยายความ
 - 3.3 ความสามารถในการถ่ายทอดความเข้าใจข้างต้นทั้ง 2 ประการให้เป็นภาษา
 - 3.4 การเขียนรายงานเกี่ยวกับข้อมูลที่เป็นตัวเลขหรือสัญลักษณ์
4. ทักษะในการตีความข้อมูลที่เสนอในแผนที่ แผนภูมิ แผนภาพ ภาพและภาพถ่ายประกอบด้วย

- 4.1 ความเข้าใจความสัมพันธ์ของระยะทางและระยะเวลา
- 4.2 ความเข้าใจการใช้มาตราส่วน สัญลักษณ์ ตาราง ทิวทัศน์ในภาพและเหลี่ยมมุมต่าง ๆ
- 4.3 การเรียบเรียงความเข้าใจ 2 ประการข้างต้นเพื่อถ่ายทอดเป็นภาษา
- 4.4 การเขียนรายงานเกี่ยวกับเรื่องข้างต้นได้

ทักษะในการเรียน 4 ประการที่กล่าวข้างต้นนี้มีความสัมพันธ์กับทักษะในการเสาะหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อการอ้างอิงซึ่งประกอบด้วย

1. วิธีเสาะหา ได้แก่ การใช้พจนานุกรม ตารางทางคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ การอ่านตำราทีละตอนอย่างละเอียดเพื่อให้ได้ใจความทั้งหมด (intensive reading) และการอ่านอย่างคร่าว ๆ เพื่อให้ได้เนื้อความโดยสังเขป (extensive reading) ทักษะการอ่านอย่างคร่าว ๆ นี้ มักถูกละเลยไม่ได้รับการฝึกฝน เพราะสถาบันการศึกษามักจะเน้นการอ่านอย่างละเอียด Johnson กล่าวว่าการใช้พจนานุกรมอันเป็นทักษะที่สำคัญนี้ คือ นอกจากจะเข้าใจระบบการเรียงคำ การใช้ตัวย่อ การใช้เครื่องหมาย เสียงและวรรคตอนแล้วยังรวมถึงการเลือกใช้พจนานุกรมให้ถูกประเภท เหมาะสมกับวัตถุประสงค์

2. การใช้ห้องสมุดเป็นและความเข้าใจระบบการเก็บเอกสารต่าง ๆ เช่น เข้าใจระบบ Dewy Decimal System และ Library of Congress การใช้บรรณานุกรมต่าง ๆ เช่น บรรณานุกรมชื่อเรื่อง บรรณานุกรมชื่อผู้เขียน ฯลฯ

3. การตั้งคำถามเป็น โดยสามารถสร้างคำถามที่เกี่ยวกับใจความสำคัญ ไม่ใช่คำถามนอกเรื่อง หรือเกี่ยวกับเกร็ดพ้อยของเนื้อความ ทักษะนี้สำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในการเรียน ผู้เรียนที่ไม่สามารถแก้ความไม่เข้าใจของตนด้วยคำถามที่ถูกต้องได้จะล้มเหลว ในการเรียนจึงจำเป็นต้องมีการฝึกฝนทักษะนี้

วิธีการวิจัย

กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร คือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งเรียนในปีที่ 1 ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและในวิทยาลัยครูอีก 4 แห่ง ในภาคต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นิสิตนักศึกษา ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถาบันการศึกษา

สถาบันการศึกษา	จำนวนคน	ร้อยละ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	98	19.56
วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	110	21.96
วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา	110	21.96
วิทยาลัยครูนครราชสีมา	83	16.56
วิทยาลัยครูจอมบึง	100	19.96
รวม	501	100

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อการวิจัย ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย นักศึกษาซึ่งมีวิชาเอกภาษาอังกฤษร้อยละ 68.8 และอีกร้อยละ 31.2 เป็นนักศึกษาที่มีวิชาเอกอื่น ๆ ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2

กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิชาเอก

	วิชาเอก					รวม
	ภาษาอังกฤษ	ไทย	คณิตศาสตร์	อนุบาล	ดนตรี	
จำนวน (คน)	258	61	23	4	29	375
ร้อยละ	68.8	16.27	6.13	1.07	7.73	100

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบมาตรฐานวัดทักษะในการเรียน ซึ่งแปลจากแบบทดสอบ McGraw-Hill Study Skills Test Form A สร้างโดย Alton Raygor

ลักษณะของ MHBSS Study Skills Test

วัตถุประสงค์

MHBSS Study Skills Test นี้ มุ่งที่จะให้ใช้กับนักเรียนระดับมัธยมปลาย (ทั้งปี 1 และปี 2) ผู้ซึ่งกำลังเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย และกับนักศึกษาระดับวิทยาลัยหลักสูตรสองปี รวมทั้งนิสิตนักศึกษาระดับปีที่ 1 และปี 2 ในมหาวิทยาลัยที่มีหลักสูตร 4 ปี ตารางการเรียนรู้ของวิทยาลัยที่เข้มงวดน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับระบบของโรงเรียนมัธยมปลายอาจก่อให้เกิดปัญหาเรื่องการปรับตัวแก่นักศึกษาใหม่ของวิทยาลัย แบบทดสอบนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะวัดความพร้อมของนักเรียนในการจะย้ายจากระดับ โรงเรียนไปสู่ระดับวิทยาลัยอันเป็นสภาพแวดล้อมใหม่ที่เขาจะต้องประเมินความคิดใหม่ ๆ คิดค้นเทคนิคการเรียนรู้ที่ถูกต้อง และใช้เวลาของเขาอย่างมีประสิทธิภาพ

แต่ละฟอร์มของแบบทดสอบนี้ (A และ B) แบ่งออกเป็น 4 ตอน : การแก้ปัญหา (Problem Solving) : การขีดเส้นใต้ (Underlining) : ความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด (Library Information) และความรู้เกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้ (Study Skills Information) แต่ละตอนต่างก็มีกำหนดเวลาในการทำแยกต่างหากจากกัน สำหรับตอนที่ 1 นักเรียนมีเวลาทำ 15 นาที, ตอนที่ 2 15 นาที, ตอนที่ 3 8 นาที และตอนที่ 4 8 นาที รวมเวลาทั้งสิ้น 46 นาที

MHBSS Skills Test จะมีลักษณะเป็นแบบทดสอบเชิงวินิจฉัย (diagnostic) ความสามารถของเด็กในแง่ทั่ว ๆ ไปเท่านั้น อาจารย์ที่ปรึกษาอาจใช้แบบทดสอบนี้เป็นเครื่องแนะแนวทางให้เด็กที่ได้คะแนนต่ำไปศึกษาเพิ่มเติมในบทเรียนส่วนซ่อมเสริม (remedial) หรือส่วนที่จะปรับปรุง (developmental instruction) ในขอบข่ายของทักษะการเรียนรู้ด้านนั้น ๆ ของตน ตัวแปรที่วัดได้จากแบบทดสอบนี้มีความสัมพันธ์โดยตรงกับเนื้อหาในแบบเรียนชุด McGraw-Hill Basic Skills System ที่มุ่งเป็นทักษะเฉพาะด้าน กระดาษคำสั่งที่แจกให้นักเรียน (Student Instruction Sheet) สำหรับชุด MHBSS ช่วยให้ผู้สอนหรืออาจารย์ผู้แนะแนวสามารถตรวจดูผลสอบของนักเรียน และสามารถแนะนำได้ว่า นักเรียนควรใช้บทเรียนใดเพื่อปรับปรุงทักษะของตน หรือเพื่อแก้ไขส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบฟอร์มที่สองเพื่อตรวจดูว่านักเรียนประสบความสำเร็จจากน้อยเพียงไร หลังจากเรียนไปได้ระยะหนึ่งแล้ว

เนื้อหา

ตอนที่ 1 - การแก้ปัญหา (Problem Solving) ประกอบด้วยข้อสอบซึ่งสร้างสถานการณ์ที่เด็กจำเป็นต้องใช้เทคนิคในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เพื่อที่จะได้

ตอบคำถามได้ นักเรียนจะต้องใช้เทคนิคใดเทคนิคหนึ่งในบรรดาเทคนิคต่อไปนี้ เพื่อจะแก้ปัญหาให้ได้ กล่าวคือ การจำแนกประเภท (Classification), การกำหนดคุณสมบัติ (Qualification), การวิเคราะห์โครงสร้าง (Structure Analysis), การวิเคราะห์วิธีการทำ (Operation Analysis) หรือการเปรียบเทียบ (Analogy)

ตอนที่ 2 - การขีดเส้นใต้ (Underlining) ประกอบด้วยเรื่องที่จะให้อ่าน 10 เรื่อง ซึ่งได้ขีดเส้นใต้ไว้แล้ว แบบทดสอบนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวัดความสามารถของนักเรียนเกี่ยวกับการขีดเส้นใต้อย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของบทเรียนที่อ่าน การขีดเส้นใต้ที่ถูกต้องจะต้องขีดตรงส่วนที่เป็นใจความสำคัญ และตัวอย่างที่มาเสริมความคิดหลักนั้น และส่วนที่ขีดนั้นจะให้ความหมายเดียวกับเนื้อเรื่องทั้งหมด เทคนิคนี้จึงช่วยนักเรียนให้ทบทวนบทเรียนได้เร็วขึ้น โดยไม่จำเป็นต้องอ่านบทเรียนทั้งหมดซ้ำอีก สิ่งนี้นักเรียนจะต้องทำในตอนที่ 2 นี้ก็คือ จะต้องอ่านเนื้อเรื่องแล้ววิเคราะห์ดูว่า ส่วนที่ขีดเส้นใต้ไว้แล้วนั้น มากไป ไม่สมบูรณ์ เป็นการสรุปความตอนนั้นผิดไป หรือว่าถูกต้องดีแล้ว

ตอนที่ 3 - ความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด (Library Information) ประกอบด้วยข้อสอบที่จะวัดความถนัดนักเรียนในการใช้ห้องสมุด หลักสูตรของวิทยาลัยหลายวิชากำหนดให้นักศึกษาต้องค้นคว้าบทเรียนเพิ่มเติมเพื่อเสริมบทเรียนหรือการบรรยาย เนื่องจากห้องสมุดเป็นแหล่งแรกที่จะค้นคว้าบทเรียนเหล่านั้นเพิ่มเติมได้ ดังนั้น นักศึกษาจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจกับ ขบวนการ ของห้องสมุดไว้ก่อน และควรจะต้องรู้วิธีใช้หนังสืออ้างอิงด้วย

ตอนที่ 4 - ความรู้เกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้ (Study Skills Information) ประกอบด้วยข้อสอบที่จะวัดความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการเรียนรู้ และอุปกรณ์ที่ช่วยในการศึกษาการเรียนรู้ และตารางการเรียนรู้ในระดับวิทยาลัยทำให้นักศึกษาต้องทำงานเพิ่ม ซึ่งเป็นลักษณะที่แตกต่างไป

จากการเรียนในชั้นมัธยมปลายที่เขาผ่านมา เพื่อที่จะประสบความสำเร็จในสิ่งแวดล้อมใหม่ และเพื่อจะใช้เวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด นักศึกษาจำเป็นต้องปรับปรุงการเรียนของเขาเอง

สรุปผล

1. สมมติฐานข้อที่ 1 กลุ่มตัวอย่างในแต่ละสถาบันการศึกษา มีคะแนนบรรทัดฐานของการทำแบบทดสอบวัดทักษะในการเรียนไม่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ทำให้ปฏิเสธสมมติฐานนี้ เพราะลำดับที่เปอร์เซ็นต์ไทล์สูงสุดและต่ำสุดของนักศึกษา ในทั้ง 5 สถาบันต่างกัน 9-12 คะแนน

2. สมมติฐานข้อที่ 2 คะแนนบรรทัดฐานในการทำแบบทดสอบวัดทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย ไม่ต่างจากกลุ่มอ้างอิงในสหรัฐอเมริกา ตามที่รายงานไว้ในคู่มือสอบของ McGraw-Hill

ผลของการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่า คะแนนบรรทัดฐานของกลุ่มอ้างอิงในสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีลำดับที่เปอร์เซ็นต์ไทล์ 99 เป็นช่วงคะแนนดิบที่ 51-65 ในขณะที่กลุ่มอ้างอิงในประเทศไทย เป็นช่วงคะแนนดิบ 46-57 ซึ่งต่ำกว่าเล็กน้อย และคะแนนบรรทัดฐานที่เปอร์เซ็นต์ไทล์ 1 ของกลุ่มอ้างอิงในสหรัฐอเมริกามีช่วงคะแนนดิบ 0-20 ในขณะที่กลุ่มอ้างอิงในประเทศไทยมีช่วงคะแนนดิบ 0-12 ซึ่งต่ำกว่าเล็กน้อยอีกเช่นกันจึงทำให้ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 2

3. สมมติฐานข้อที่ 3 นักศึกษาในสถาบันทั้ง 5 มีคะแนนการสอบทักษะในการเรียนไม่แตกต่างกัน

ผลของการวิเคราะห์ปรากฏว่านักศึกษาในสถาบันทั้ง 5 มีคะแนนการสอบทักษะในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในเกือบทุกตอนของแบบทดสอบ รวมทั้งคะแนนรวม ยกเว้นตอนที่ 5 “เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน” ที่นักศึกษาในสถาบันต่างกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มตัวอย่างจากสถาบันที่มีความแตกต่างกันบ่อยครั้งที่สุด คือ กลุ่มตัวอย่างจากวิทยาลัยครูฉะเชิงเทราและจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดังนั้น สมมติฐานข้อนี้จึงถูกปฏิเสธ เพราะนักศึกษาจากต่างสถาบันในการวิจัยมีคะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบทักษะในการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นคะแนนเฉลี่ยของตอนที่ 5 “เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน”

4. สมมติฐานข้อที่ 4 นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกอังกฤษ ไทย คณิตศาสตร์ อนุบาล และดนตรีจะมีคะแนนการสอบทักษะในการเรียนไม่แตกต่างกัน

ผลของการวิเคราะห์ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีวิชาเอกต่างกัน ทำแบบทดสอบทักษะในการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกตอนของแบบทดสอบ รวมทั้งคะแนนเฉลี่ยรวมของทั้ง 5 ตอน จึงทำให้สมมติฐานข้อนี้ถูกปฏิเสธ นอกจากนี้การวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาที่มีวิชาเอกคณิตศาสตร์ และอังกฤษจะเป็นกลุ่มเดียวกัน โดยไม่มีคะแนนการทำสอบตอนใดต่างกัน แต่จะต่างกับกลุ่มนักศึกษาวิชาเอกอนุบาลและดนตรี โดยการวิเคราะห์แบบ Sheffe Multiple Range Test พบว่า ทั้ง 2 กลุ่มต่างกัน 15 ครั้ง และพวกที่ต่างกันน้อยครั้งที่สุด คือ พวกวิชาเอกอังกฤษ ต่างกับพวกวิชาเอกไทย 1 ครั้งและพวกวิชาเอกไทยต่างกับพวกวิชาเอกคณิตศาสตร์ 1 ครั้ง เช่นกัน

5. สมมติฐานข้อที่ 5 คะแนนทักษะในการเรียนของนักศึกษา จะไม่สามารถทำนายคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ของนักศึกษาได้

การวิเคราะห์ที่ 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เกี่ยวกับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ซึ่งเป็นบรรทัดฐานของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ในวิทยาลัยครู 4 แห่ง พบว่า นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยที่นักศึกษาวิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง มีคะแนนเฉลี่ยสะสมน้อยกว่านักศึกษาวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จฯ จะเชิงเตา และนครราชสีมา

เมื่อพิจารณาจากวิชาเอกแล้วปรากฏว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกคณิตศาสตร์และดนตรี ต่างกับนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกอังกฤษ ไทย และอนุบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ตอนที่ 2 การใช้คะแนนทักษะในการเรียนทำนายคะแนนเฉลี่ยสะสม

การวิเคราะห์โดยใช้สมการถดถอยแบบพหุคูณพบว่า คะแนนทักษะในการเรียนตอนที่ 2 “การจับใจความสำคัญ” มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม ($F=3.432$, df 5,481, $P=.001$)

ตอนที่ 3 “ความรู้ในการใช้ห้องสมุด” มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม ($F=2.892$, df 5,481, $P=.05$) และเจตคติและกิจนิสัยในการเรียน ก็มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมเช่นกัน ($F=3.568$, df 5,481, $P=.001$)

เมื่อเข้าสมการเพื่อใช้ทำนายคะแนนเฉลี่ยสะสม โดยใช้ตัวแปรต้นทั้ง 3 ชนิดนี้ จะมีสมการดังนี้

$$1. Y = 2.067749 + .085 X_1$$

$$2. Y = 2.067749 + .079 X_2$$

$$3. Y = 2.067749 + .086 X_3$$

การวิเคราะห์โดยใช้ Multiple R² พบว่า ทักษะในการเขียนทั้ง 5 ตอนสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม R² = .027 แสดงว่า ตัวแปรทั้งคู่มีส່วนร่วมในความแปรปรวนของกันและกัน 3 เปอร์เซ็นต์

อภิปรายผล

1. การวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาไทย ไม่ต่างกันมากนักในด้านคะแนนบรรทัดฐานของการทำแบบทดสอบทักษะในการเขียน แต่ต่างกับกลุ่มอ้างอิงที่เป็นนักศึกษามอริสซันโดยมีคะแนนต่ำกว่าทั้งลำดับที่เปอร์เซ็นต์ไทล์ 99 และที่ 1 โดยมีคะแนนดิบต่ำกว่า 5–8 โดยเฉลี่ย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษามอริสซันได้รับการฝึกฝนให้มีทักษะในการเขียนโดยมีหลักสูตรอบรมแบบเป็นทางการ ในขณะที่นักศึกษาไทยไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะด้านนี้ โดยการจัดเป็นชั้นเรียน นักศึกษาไทยที่จะมีทักษะด้านนี้ได้ก็เกิดจากการฝึกฝนด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่

2. การวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาจากสถาบันต่างกัน มีทักษะในการเขียนต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีแนวโน้มว่า มีทักษะในการเขียนสูงกว่านักศึกษาในวิทยาลัยครู ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา นักศึกษาที่ได้รับการคัดเลือกให้ศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้ที่มีความสามารถในการทำแบบทดสอบคัดเลือกสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าศึกษาในวิทยาลัยครู และในทำนองเดียวกันนักศึกษาที่มีความรู้ดี หรือเรียนได้ดีกว่าย่อมมีทักษะในการเขียนดีกว่าเช่นเดียวกัน จึงทำให้ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ทักษะในการเขียนกับความสามารถในการเรียน มีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นอน

3. การวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาที่มีวิชาเอกคณิตศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยรวมการทำแบบทดสอบทักษะในการเขียนสูงสุด รอง ๆ ลงมา คือ นักศึกษาวิชาเอกอังกฤษ ไทย ดนตรี และอนุปริญญาตามลำดับ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษาที่เลือกเรียนคณิตศาสตร์เป็นวิชาเอก

เป็นผู้ที่โดยปกติแล้วมีแนวโน้มที่เรียนดีกว่านักศึกษาวิชาเอกอื่น ๆ แต่การวิเคราะห์ที่พบว่า นักศึกษาที่เลือกวิชาอนุบาลเป็นวิชาเอก มีทักษะในการเรียนต่ำสุดนั้นยังเป็นข้อสรุปที่ยุติไม่ได้ เพราะว่ามีกลุ่มตัวอย่างมีน้อยมาก

4. การวิเคราะห์พบว่า ทักษะในการเรียนสามารถใช้ทำนายคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งเป็น ครรชนิผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้ และทั้งยังมีส่วนร่วมในความแปรปรวน 3 เปอร์เซ็นต์ การที่ ทักษะในการเรียนมีส่วนร่วมในความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยสะสม 3 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งให้เห็นว่า ยังมีตัวแปรอื่น ๆ ที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียน เช่น ความถนัดและแรงจูงใจในการ เรียน ซึ่งตามทฤษฎี (Jakobovits, 1970) บอกว่า แต่ละตัวแปรมีอิทธิพล 33 เปอร์เซ็นต์ ต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ ยังมีตัวแปรด้านคุณภาพของการเรียน เชาวณปัญหาของผู้เรียน ฯลฯ ทักษะในการเรียนจึงเป็นองค์ประกอบ 1 ที่สำคัญกับความสำเร็จ ในการเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะต่อวงการศึกษ

ควรที่จะมีการจัดการเรียนการสอน “ทักษะในการเรียน” ให้กับนักศึกษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษา โดยมีการสร้างอุปกรณ์เพื่อฝึกทักษะนี้ และจัดทำตำราและ เอกสารเกี่ยวกับทักษะในการเรียนมาไว้ในห้องสมุด เพื่อการศึกษาค้นคว้าและจัดให้มีชั่วโมงฝึก ทักษะในการเรียนอย่างน้อย 1 คาบต่อสัปดาห์ ในการศึกษาภาคต้นของนักศึกษาปีที่ 1 ในสถาบัน อุดมศึกษาต่าง ๆ

2. ข้อเสนอแนะทางการวิจัย

ควรจะมีการวิจัยแบบทดลองเปรียบเทียบ โดยให้นักศึกษากลุ่มหนึ่งฝึกทักษะใน การเรียน และอีกกลุ่มไม่ได้ฝึก และเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเมื่อ ปลายภาคการศึกษา

หนังสืออ้างอิง

- Carroll, J.B. "The Prediction of Success in Intensive Foreign Language Training," in Robert Glazer (ed.), *Training Research and Education*, Wiley : New York, 1965.
- Carroll, J.B. "Individual Differences in Foreign Language Learning." Thirty-Second Annual Foreign Language Conference, New York : University School of Education, 1966.
- Jakobovits, Leon A. *Foreign Language Learning: A Psycholinguistic Analysis of the Issues*. Newbury House: Mass., 1970.
- Johns, T.F., *The Application of the Theory of Discourse Analysis to the Production of Materials for English for Academic Purposes*. Paper presented at SEAMEO Regional Language Centre 10th Regional Seminar on Tuesday 22 April 1975, Singapore.
- Johnson, M., *Study and Reference Skills*. Collection of papers presented at the Central Institute of English Language Seminar on Language Testing, Bangkok, May, 1977.
- Mackey, W.F. "Bilingual Interference: Its Analysis and Measurement." *The Journal of Communication*, XV (1965), 239-249.
- Wallace, Michael J., *Study Skills in English*. Cambridge University Press: Cambridge, etc., 1980.
- Yorkey, Richard C. *Study Skills for Students of English as a Second Language*. McGraw-Hill Book Company: New York, etc., 1970.